

OLIVIA OM AT VÆRE ENEBARN

Jamen altså, det at være enebarn, det første jeg tænker på, det er at jeg synes, der er mange fordomme om det, og mange spørger mig, om jeg ikke har været forkælet i løbet af min barndom, og det møder jeg også endda fra venner, og det er jo noget, jeg bare må grine ad, fordi det føler jeg ikke, jeg har været. Min mor og far har jo ikke givet mig mere af den grund, og de har jo ikke haft alverdens penge alligevel. Det er jo ikke noget, der kommer ud af den blå luft, bare fordi man ikke har søskende.

Og så tror folk også altid, jeg ikke kan finde ud af at dele – eller at enebørn ikke kan finde ud af at dele, fordi vi ikke har haft nogen søskende til at skulle dele med. Men jeg har jo været i institutioner ligesom alle andre, hvor man lærer det – mere end derhjemme i virkeligheden, vil jeg tro.

Og så tror jeg også en anden ting ved det at være enebarn, det er, at jeg er blevet god til at være i mit eget selskab, fordi hvis min mor og far de ikke lige kunne være sammen med mig, eller der ikke var nogen venner, som jeg kunne lege med, så har jeg jo skullet være alene og finde på noget selv. Det er ikke, fordi jeg ikke kan lide at være sammen med andre overhovedet, men jeg kan virkelig også godt finde ud af at være alene.

Og så tror jeg også, at jeg er blevet ret kreativ fra en tidlig alder, fordi jeg har skullet finde på mine egne lege, og fordi jeg skulle, ja, finde ud af, hvad jeg havde lyst til selv. Og jeg er muligvis også blevet bedre til at snakke med voksne fra en tidlig alder. Det er der også mange, der spørger mig om, fordi jeg har skullet være sammen med min mor og far i stedet for at kunne snakke med børn sådan omkring min alder.

Og så er det også sjovt, at når jeg har kendt folk i et stykke tid, og de så får at vide, at jeg er enebarn, så er der rigtig mange, der siger at: ”Gud, er du enebarn, det virker du ellers ikke som.” Men det er da meget dejligt, synes jeg egentlig, at jeg ikke virker som den fordom, de havde omkring enebørn.

Folk de spørger mig også ofte, om jeg kunne tænke mig at have søskende, men ærligt talt så... det kunne jeg slet ikke forestille mig, hvordan skulle føles at have en bror eller en søster, for jeg har aldrig prøvet det, og jeg forstår ikke det forhold, man har til hinanden, rigtigt. For det eneste jeg kan tænke mig til, det er, at det måske føles som at have en ven boende i ens hus, som man skal dele sine forældre med. Og det kan jeg da forestille mig, både er hyggeligt, men også sådan lidt irriterende nogle gange måske.